

Poveste de omăt

Otilia Cazimir

Tu nu știi... A fost odată
O căsuță fermecată
Și-n căsuță-o fată mică,
Un pisoi și o bunică.

Și-ntr-o iarnă, într-o seară,
Fata s-a uitat afară
Și-a văzut cum prin perdea
Stelele râdeau de ea...

Dar pe drum cotit și nins,
Umbra sură s-a desprins:
Un voinic abia de-o șchioapă
Înota-n omăt ca-n apă.

Și proptindu-se-n toiag,
Un toiag mai nalt ca el,
A-nceput să cânte-n prag,
Tremurat și subțirel...

Dormi? Și nici n-am prins de veste!
Ușa s-a închis cu cheia,
Focu-și pâlپâie scânteia,
Și povestea nu-i poveste:

Eu eram fetița-aceea,
Iar bunica - nu mai este...